

RESSÒ DE LA PARAULA

Escoltar set paraules (II). El paradís promès

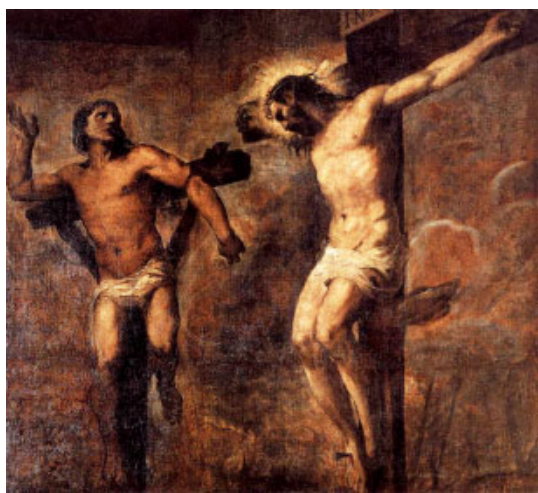

Jesucrist, en demanar perdó al Pare a favor nostre, és com si ens obrís la porta per entrar en aquell espai sagrat, on la foscor és lluminosa, el silenci és eloqüent i la paraula és reveladora.

Som testimonis d'un diàleg meravellós. Dimas, el criminal o bon lladre, potser ha estat seduït per la pregària, que Jesús tot just havia adreçat al Pare, demanant perdó pels qui l'estaven torturant i matant. Aleshores aquell malfactor, gosà demanar-li el favor decisiu de tota la seva vida: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne» (Lc 23,42).

Aquestes paraules porten implícita una confessió de fe, el reconeixement que Jesús és rei, com diu el rètol que hi ha penjat a la creu («Jesús, Rei dels jueus»). Ben diferent és la interpretació del mateix escrit, que fa l'altre criminal: per a ell, aquestes paraules són una burla feridora, una subtil ironia, que fa talment seva: «No ets el Messies? Doncs, salva't a tu mateix i a nosaltres!»

Nosaltres, que hi som presents, en silenci expectant, reaccionaríem indignant-nos per la crueltat d'aquest personatge. Però, ben mirat, independentment del to de burla, el que diu respon al que pensa la gran majoria, ahir i avui. Si algú vol canviar el món, si ha de salvar-lo de tot allò que amenaça i crear estructures de pau i felicitat, si pretén realitzar la utopia somniada, no ho podrà fer penjat a una creu. Tot el contrari, s'haurà de carregar de poder (s'haurà «d'empoderar» com es diu ara), és a dir, tenir a les mans tots els mitjans més eficaços. Per què, si no, hi ha la tècnica, la ciència, la política, l'e-

Jesús i el bon lladre (1566) de Tiziano, Pinacoteca Nacional de Bolonya (Itàlia)

conomia, la psicologia, el màrqueting, l'art, les institucions, etc.? Un líder (un rei), com el poble que el segueix, ha de tenir els millors mitjans, ha de ser, per això, poderós, tot el contrari d'un fracassat. Diguem de pas que aquesta manera de pensar és el motiu pel qual molts joves i savis no acaben de creure (no acaben d'entendre) el Déu de Jesucrist: el retallen, o l'adapten als seus projectes transformadors del món (que, per altra banda, benvinguts siguin), traient tot el valor salvador a la Creu, que sempre resulta escandalós.

Assistim a la gran paradoxa de la nostra fe. Quan el bon lladre, i el rètol, diuen que Jesús és rei, es-

tan dient la veritat: Jesús és rei, precisament clavat a la Creu, que és el seu tron. I, com a tal, respon a la petició amb un acte de poder, en prometre l'accés al paradís al pecador penedit. Enlloc no hi ha signes de glòria o de poder propis d'un rei, ans al contrari, hi ha tenebra i impotència. Però el que dóna tot el poder del món a Jesús a la Creu és el seu amor, portat fins a l'extrem.

«Avui seràs amb mi al paradís» (Lc 23,43).

El contrast i la paradoxa encara són més profunds. Enmig de la tenebra i la tristesa s'al·ludeix a la felicitat del paradís, com un futur cert per al penedit i convertit. Ens recorda que enmig del moment més gloriós i feliç de la vida de Jesús (Messies poderós als ulls dels deixebles), quan es podia tocar la felicitat, com va ser la Transfiguració, es va parlar de la mort de Jesús, de «la seva partença que s'havia de complir a Jerusalem» (Lc 9,31). Tot ens fa entendre que aquí a la terra la glòria no es viu sense tenir al davant la Creu, i la participació en la Creu no es viu sense la perspectiva de la glòria.

Aquesta és la gran revelació que descobrim en el seguiment a Jesús, i que té unes conseqüències capitals en la nostra vida. És la base de la pau, la mesura i la serenor de l'autèntic cristià, que sempre evita mitificar els bons moments lluminosos i mai no perd l'esperança els dies més foscos de la seva vida aquí a la terra.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La força i la seguretat de l'esperança

Una de les característiques dels humans és la pregunta i la preocupació pel futur. I diuen els analistes del procés social que el món d'avui viu una mena d'inquietud per un demà absolutament incert i obert a totes les possibilitats, fins les més negatives.

La fe cristiana purifica i orienta la nostra actitud respecte al futur amb la virtut de l'esperança. Al costat de la fe confiada en Déu i de l'amor als germans, no es pot acabar d'entendre i de viure el conjunt de l'experiència cristiana si no s'entén la força i la seguretat de la virtut de l'esperança. Què és pròpiament l'esperança cristiana? Sovint s'entén l'esperança com la confiança en un futur millor.

Quan es constaten les dificultats de la vida, solem expressar la nostra esperança amb un: «el demà serà millor». I quan algú preveu que les coses poden anar pitjor, se li retreu que «cal tenir esperança». És això l'esperança cristiana?

L'esperança s'arrela al mateix centre del misteri cristià: Déu, amb el seu amor misericordiós, ve a nosaltres i ens porta a una vida d'amor, de despeniment, de confiança. Aquí s'arrela també l'esperança. Esperem en Déu, el nostre Pare, que és fidel al seu amor, i demà, i d'aquí a deu anys, i d'aquí a cent anys, vindrà a nosaltres, ens enviarà el seu Esperit i farà possible l'amor, la pau, el perdó, la vida. L'esperança cristiana no és pròpiament el

convenciment que les coses aniran millor, sinó que, sigui quina sigui la nostra situació, Déu serà fidel al seu amor salvador i farà possible el diàleg, l'alegria, l'amor. Ja ara, la crida amorosa de Déu a la vida pot ser escoltada o pot ser rebutjada, i ja ara hi ha qui busca la justícia i hi ha qui la rebutja. És el mateix misteri que viurem i viuran en el futur quan aquest futur sigui el present. Déu farà sempre possible la vida. Diu Jesús que el qui es mantingui fidel aconseguirà la plenitud. Déu mateix serà la plenitud eterna —el cent per u— d'aquell que haurà estat fidel amb constància en el poc.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

**Escuchar siete palabras (II).
El paraíso prometido**

Jesucristo, al pedir perdón al Padre a favor nuestro, es como si nos abriera la puerta para entrar en aquel espacio sagrado, donde la oscuridad es luminosa, el silencio es elocuente y la palabra es reveladora.

Somos testigos de un diálogo maravilloso. Dimas, el criminal o ladrón bueno, quizá ha sido seducido por la plegaria, que Jesús había dirigido al Padre, pidiendo perdón por quienes le estaban torturando y matando. Entonces aquel malhechor, osó pedirle el favor decisivo de toda su vida: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino» (Lc 23,42).

Estas palabras llevan implícita una confesión de fe, el reconocimiento de que Jesús es rey, como dice el letrado que cuelga en la cruz («Jesús, Rey de los judíos»). Bien diferente es la interpretación del mismo escrito, que hace el otro criminal: para él, estas palabras son una burla hiriente, una sutil ironía, que hace totalmente suya: «¿No eres el Mesías? ¡Pues sálvate a ti mismo y a nosotros!»

Nosotros, que estamos presentes, en silencio expectante, reaccionaríamos indignándonos por la crueldad de este personaje. Pero, bien mirado, independientemente del tono de burla, lo que dice responde a lo que piensa la gran mayoría, ayer y hoy. Si alguien quiere cambiar el mundo, si tiene que salvarlo de todo aquello que amenaza, y crear estructuras de paz y felicidad, si pretende realizar la utopía soñada, no lo podrá hacer colgado a una cruz. Al contrario, se tendrá que cargar de poder (se tendrá que «empoderar», como se llama ahora), es decir, habrá de tener en las manos todos los medios más eficaces. ¿Para qué, si no, están la técnica, la ciencia, la política, la economía, la psicología, el marketing, el arte, las instituciones, etc.? Un líder (un rey), como el pueblo que le sigue, ha de tener los mejores medios, tiene que ser, por ello, poderoso, todo lo contrario de un fracasado. Digamos de paso que esta manera de pensar es el motivo por el cual muchos jóvenes y sabios no acaban de creer (no acaban de entender) el Dios de Jesucristo: lo recortan, o lo adaptan a sus proyectos transformadores del mundo (que por otro lado, bienvenidos sean), quitándole a la Cruz todo el valor salvador, que siempre resulta escandaloso.

Asistimos a la gran paradoja de nuestra fe. Cuando el buen ladrón, y el letrado, dicen que Jesús es rey, están diciendo la verdad: Jesús es rey, precisamente clavado en la Cruz, que es su trono. Y como tal, responde a la petición con un acto de poder, al prometer el acceso al paraíso al pecador arrepentido. No hay signos de gloria o de poder propios de un rey, más bien al contrario, hay tiniebla e impotencia. Pero lo que da todo el poder del mundo a Jesús en la Cruz es su amor, llevado hasta el extremo.

«Hoy estarás conmigo en el paraíso» (Lc 23,43).

El contraste y la paradoja todavía son más profundos. En medio de la tiniebla y la tristeza se alude a la felicidad del paraíso, como un futuro cierto para el arrepentido y convertido. Nos hace recordar que en medio del momento más glorioso y feliz de la vida de Jesús (Mesías poderoso a los ojos de los discípulos), cuando se podía tocar la felicidad, como fue la Transfiguración, se habló de la muerte de Jesús, de «su partida, que tenía que cumplir en Jerusalén» (Lc 9,31). Todo nos hace entender que aquí en la tierra la gloria no se vive sin tener delante la Cruz, y la participación en la Cruz no se vive sin la perspectiva de la gloria.

Esta es la gran revelación que descubrimos en el seguimiento a Jesús, y que tiene unas consecuencias capitales en nuestra vida. Es la base de la paz, la medida y la serenidad del auténtico cristiano, que siempre evita mitificar los buenos momentos luminosos y nunca pierde la esperanza los días más oscuros de su vida aquí a la tierra.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Equips d'acollida per a celebracions dominicals en absència de prevere

El dissabte 18 de febrer tingué lloc a Sant Sadurní d'Anoia la segona trobada arxiprestal dels Equips d'acollida i laics que dirigeixen celebracions dominicals en absència de prevere. Es tracta d'una coordinació arxiprestal que vol ser un ajut a les persones que poc a poc van assumint tasques d'acollida a les parròquies i que són punt de referència en els pobles, especialment on no viu el rector. Poder obrir l'església més sovint, convocar algun acte de pregària entre setmana, coordinar els diferents assumptes que sobrevenen quotidianament, estar al cas dels malalts, assumir el despatx parroquial quan cal... són algunes de les tasques que porten a terme aquestes persones que juntament amb els rectors i el suport de l'arxiprestat, són una

cara visible de la comunitat cristiana a les diverses parròquies.

► **Missa a favor de la Vida, a la Basílica de la Sagrada Família.** Concebuda com a cloenda de les Setmanes de la Família que promouen les diòcesis amb seu a Catalunya, tindrà lloc diumenge 26 de març a les 17 h, amb el lema «L'alegria de l'amor es viu en família». Més informació: familia@bisbatsantfeliu.cat

► **Recés de Quaresma per a religiosos i religioses.** Convocat per la Delegació per a la Vida Consagrada, tindrà lloc dissabte 18 de març, de les 9.45 h fins a l'hora de dinar, a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí predicarà el recés i presidirà l'Eucaristia.

► **Presentació del llibre Respirar el segle. Un perfil de Gregori Estrada.** 15 de març, a les 19 h, a l'Institut d'Estudis Catalans (carrer del Carme 43, Barcelona). Acte organitzat per les Trobades d'Animadors de Cants per a la Litúrgia de Montserrat i l'Institut d'Estudis Catalans. Vol ser un homenatge a la figura del P. Gregori, amb diversos parlaments glossant la seva persona així com un homenatge musical amb la participació dels assistents interpretant diverses obres seves.

► **Vetlla de pregària per les vocacions.** 18 de març, a les 20 h, en la vigília del Dia del Seminari, al Seminari Conciliar. Amb la presència del bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull.

► **Cursos de l'Iscreb a Sant Boi.** Sobre «Antropologia filosòfica» (4 ECTS), impartit pel Llic. Joan Cincunegui. Els dilluns 20 i 27 de març, 3 i 24 d'abril, 8, 15, 22, 27 de maig, 5, 12, 19 i 26 de juny, de les 19 a les 21.30 h. A la sala d'actes del Centre Benito Menni (Germanes Hospitalàries - c/ Dr. Antoni Puja-des 36, Sant Boi de Llobregat). In-

formació i preinscripció telefònica: tel. 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h) i tel. 936 305 702 (de 19 a 20 h).

► **Tesoro de tu vida.** Recés per a joves de 16 a 25 anys, del 17 al 19 de març, a les Caputxines «Mare del Diví Pastor», de Pallejà. Un temps d'experiència de Déu en un entorn de silenci i oració. Amb la predicació de Mn. Francisco García, Mn. Vicenç Guinot i Mn. Sergi Sicília. Per a més informació: tel. 618 310 391, facebook.com/TesorodetuVida; eventosyevangelizacion@gmail.com

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Res no és impossible si ens adreçem a Déu en la pregària. Tots podem ser creadors de pau» (30 de gener de 2017).

@Pontifex: «Imitem l'actitud de Jesús cap als malalts: Ell té cura de tothom, comparteix el seu patiment i obre el cor a l'esperança» (31 de gener de 2017).

@Pontifex: «Déu desitja que tots els homes es reconeixin i visquin com a germans, fent la gran família humana en l'harmonia de la diversitat» (1 de febrer de 2017).

@Pontifex: «No ens n'oblidem mai de resar pels altres. La pregària és la nostra força més gran» (3 de febrer de 2017).

XIII JORNADES DE FORMACIÓ DEL CLERGAT A MONTSERRAT

«La germanor sacerdotal»

La tretzena edició d'aquestes jornades adreçades al clergat va tenir lloc del 20 al 23 de febrer, sota el lema «La germanor sacerdotal». La primera jornada va prendre el caràcter de recés de Quaresma, tot i que no havia començat encara aquest temps litúrgic, i el va predicar Mn. Cinto Busquet, adscrit a la Parròquia de Santa Maria de Calella. Les ponències del segon dia anaren a càrrec del degà de la Facultat de Teologia, Dr. Joan Planellas, sobre «L'Església, icona de la comunió trinitària, i els preveres i diaques, ministres de la comunió eclesial». L'últim dia el pare abat de Montserrat, Josep Maria Soler, va parlar als preveres i diaques sobre «La comunió i la pluralitat en la comunitat».

Campanya de Mans Unides a la diòcesi

Sempre sota el paraigües del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Mans Unides va emprendre la campanya núm. 58 a tota la diòcesi amb un nou projecte a Bodmal, Odisha (Índia) en la col·lecta de la segona setmana de febrer. Les activitats solidàries han continuat amb els Sopars de la Fam que es van celebrant a moltes de les nostres parròquies. En el transcurs de l'any, les volun-

tàries i voluntaris aniran fent propostes amb l'objectiu de comprometre més persones en la sensibilització vers els sectors més vulnerables. El lema d'enguany: «No falta més menjar sinó més gent compromesa», Mans Unides es postula d'acord amb l'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc quan diu: «No hi ha dues crisis separades, una d'ambiental i una altra de social, sinó una sola

i complexa crisi socioambiental. Les trajectòries per a la solució requereixen una aproximació integral per a combatre la pobresa, per a retornar la dignitat als exclosos i simultàniament per a protegir la natura» (LS 139). Es pot col·laborar en qualsevol moment amb un donatiu o aportació, indicant Titular: Mans Unides Sant Feliu de Llobregat - IBAN: ES78-2100-5731-7602-0018-5880.

Sopar de la Fam a Sadurní d'Anoia

Sopar de la Fam a Vilanova i la Geltrú

AGENDA

- **Catedral.** Avui, 12 març, a les 19 h, el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia del segon diumenge de Quaresma, amb l'acompanyament del Cor dels Amics de l'Orgue de Sitges per als cants litúrgics.
- **Recés a la Casa de Betània.** 26 de març. Obert a tothom. Predicarà Mn. Fernando Maristany. Més informació: Casa de Betània (c/ Bonavista 37, Cornellà de Llobregat), tel. 933 751 102.
- **Recés de Quaresma dels GOA.** De divendres 24 de març a diumenge 26 de març. «Aprofundir en la vivència i recepció dels Sagraments», amb la direcció de Mn. Josep Serra. Casa d'Espiritualitat Sant Ignasi Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona). Inscripció al tel. 932 181 005.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- **13. Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.
- **14. Dimarts** [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.
- **15. Dimecres** [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català. fund. Orde de Cala-

- trava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.
- **16. Dijous** [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Sàlaria; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.
- **17. Divendres** [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Jo-

- sep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.
- **18. Dissabte** [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església; Tortosa: sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).
- **19. Diumenge vinent**, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26.39a.40-42)]. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

Diumenge II de Quaresma

COMENTARI

Aquest és el meu Fill, el meu estimat: escolteu-lo

Transfiguració de Fra Angelico (1440-1442), Basilica de Sant Marc, Florència (Itàlia)

El Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país i de la casa del teu pare, cap al país que t'indicaré». No sabem l'anterior trajectòria espiritual d'Abram però Abram se n'anà com el Senyor li digué.

Amb la missió rep promesa singular: *Et convertiré en un gran poble; faré gran el teu nom que servirà per a beneir.*

El particularisme (*et beneiré*) és al servei de l'universalisme (*totes les famílies es valdran del teu nom per beneir-se*).

Abram és el primer beneficiari de la benedicció divina perquè, gaudint-la, la pugui transmetre a tot el món.

El discurs d'exhortació a la fidelitat enmig de les proves de *2Tm* s'articula en 3 etapes: a) iniciativa gratuïta de Déu que *ens ha salvat*; b) realització efectiva de la Salvació *per Jesucrist, el nostre Salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia*; c) actualització de la Salvació *amb l'Evangeli*, del que Pau ha estat constituït *herald, apòstol i mestre*.

Timoteu és exhortat a *sofrir per l'obra de l'Evangeli*, suportant-ho *amb la fortalesa que Déu ens dóna*.

Testimonis únics de la Transfiguració són *Pere, Jaume i Joan*, els més contraris al camí de Creu: pensant que Déu i Creu són incompatibles. I oblidant el recent avís del Mestre: *Cal anar a Jerusalem i patir molt (16,21)*.

Es transfigurà davant d'ells: els vestits es tornaren fulgurants i eren tan blancs. La categoria divina —amagada per l'Encarnació— es fa visible i la condició humana deixa passar la Llum que portava dins. Amb l'aval de *Moisès (la Llei) i Elies (els profetes)*.

La glòria del Tabor no és evasió que defuig la Creu sinó encoratjament per fer camí cap a Jerusalem i el Calvari.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els duqué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gen 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti una gran nación, te bendeciré, haré famoso tu nombre y serás una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan, y en ti serán benditas todas las familias de la tierra». Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,8b-10)

Querido hermano: Toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios.

Él nos salvó y nos llamó con una vocación santa, no por nuestras obras, sino según su designio y según la gracia que nos dio en Cristo Jesús desde antes de los siglos, la cual se ha manifestado ahora por la aparición de nuestro Salvador, Cristo Jesús, que destruyó la muerte e hizo brillar la vida y la inmortalidad por medio del Evangelio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra i dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».